

aldre har gjort sig til Talsmænd for. Nu derimod ligger Sagen saaledes, at vi Kvinder har Ret og Adgang til gennem dertil valgte Repræsentanter direkte at føre vor Sag frem paa Tingene. Det hele afhænger nu af os selv.

Er vi besjælede af den rette Ansvarfølelse ikke blot overfor de Sager, som kommer ind under Begrebet Kvindesag, men ogsaa overfor alle de andre store Sager, som i lige saa høj Grad vedrører os som Mændene, og hvoraf flere efter al Sandsynlighed kommer for i denne Rigsdagsperiode, saa lægger vi ikke Hænderne i Skødet og lader Mændene om at besætte Mandaterne, men saa tager vi nogle af dem selv. Det kan vi nemlig saa udmærket godt, hvis vi har en Smule Tillid og Tro til vore egne Evner og Kræfter. Og vi kan oven i Købet faa Mændene til at hjælpe os i dette Arbejde.

De fleste Mænd kan godt forstaa, at det er et rimeligt og velbegrundet Krav, som maa imødekommes, naar vi forlanger at faa en større eller mindre Brøkdel af Mandaterne.

Det var disse og lign. Tanker, som gav mig Mod til at rejse Sagen paa Formandsmødet i Kbhvn. d. 27. Jan., og naar Planen om dens Virkeliggørelse slog saa godt an og vandt saa udelte Tilslutning, saa var det jo netop fordi den svarede til det, som saa mange politisk interesserede Kvinder mer eller mindre bevidst har gaaet og tumlet med nu under Valgforberedelserne.

Med Hensyn til Folketingsvalgene er det for sent at gøre noget videre denne Gang, men med Hensyn til Landstingsvalget er Tiden netop nu inde til at tage fat paa Arbejdet.

Paa det ekstraordinære Fællesmøde i Fredericia d. 17. Februar vil der blive gjort Rede for vore Planer, hvor langt vi er kommen og for det store Arbejde, der forestaar alle Lokalstyrelser og menige Medlemmer, der for Alvor vil være med til at gennemføre denne for os Kvinder saa umaadelig betydningsfulde Sag.

Og Ofre — store Ofre — maa der bringes, baade af Tid og Penge og Kræfter, om Resultatet skal blive godt.

Men hvor har Menneskene opnaaet noget, der var værd at nævne uden netop der, hvor de ofrede det deres bedste Kræfter.

Hulda Pedersen.
Aarhus.

Holland.

I Holland har man i December 1917 lagt sidste Haand paa en ny Konstitution, som indfører Forholdstalsvalg, giver almindelig Valgret til Mænd og gør Kvinder — *valgbare*.

I Holland tør man altsaa nok i Rigsdagen have *en Kvinde valgt af Mænd, men en Mand valgt af Kvinder* kan man altsaa ikke tænke sig.

Det nye Valg kommer i Foraaret 1918 omtrent paa samme Tid, som man venter, at Valget vil falde her i Danmark.

Da den nye Konstitution tillader at indføre Kvindevalgretten ved simpel Stemmefflerhed i Rigsdagen, er det naturligvis overordentlig vigtigt for de hollandske Kvinder at sikre sig, at et tilstrækkeligt Antal Venner af Reformen bliver valgt. Sker det, forudsiger de hollandske Kvinder, at de vil have Valgretten inden 1922. —

De Partier, der tidligere var stærkest imod Kvindevalgretten, nemlig det Romersk-katolske og det Calvinistiske Parti, er nu de ivrigste fortalere for denne, og omend der i alle Partier er Modstandere, kan man dog sige, at deres Tal daglig formindskes. —

Der staar ogsaa i Holland Strid om, hvorvidt Kvinderne bør melde sig ind i de politiske Partier eller ej. — Forhold, der taler for det første, er, at de politiske Partiers Kandidater vælges ved personlig Afstemning blandt alle Partiers Medlemmer inden de opstilles. — Der er altsaa ikke Tale om, at en egenmægtig „Hovedstyrelse“ med en diktatorisk „Fører“ i Spidsen udpeger de Mennesker, som Partiets menige Medlemmer har at stemme paa.

Er Kvindevalgrets-Kvinderne talstærke nok indenfor et Parti, kan de altsaa sætte Tilhængere af dette Spørgsmaal paa Valg, men — de hfter jo rigtignok tillige for Partiets øvrige Program. Der hæver sig derfor kraftige Røster, der advarer imod, at Kvinderne styrter sig ind i Partierne nu, blot fordi disse lokker med Tilslutning til Kvindernes Krav, idet der jo nemlig kommer en Dag, da Regningen skal betales.

Henny Tscherning f. Schultz.

Naar Fru Tscherning paa 40-Aarsdagen for sin Tiltrædelse som Sygeplejerske paa Kommunehospitalet af Hs. M. Kongen blev benaadet med Fortjenstmedaillen i Guld, har det sikkert været en Tilfredsstillelse for Landets Sygeplejerskestand og særlig for den Del af den, der er samlet i Foreningen „Dansk Sygeplejeraad“, at se sin Formand hædret saaledes.

Fru Tscherning har altid været Foregangskvinde, lige fra hun som ung brød med Traditionerne, der ikke fandt det passende, at unge dannede Damer paatog sig Hospitalssygepleje, og til vore Dage, da hun stadig er ivrigt optaget af nye Planer og Forbedringer til Gavn for de Syge og for deres Plejersker.

Stadig er der nye Arbejdsfelter, der skal tages ind, og stadig findes der nye Maader at forbedre Sygeplejerskernes Uddannelse paa.

Fru Tschernings Arbejde har altid været maalt bevidst og utrætteligt. Hindringer, af hvilke der har været mange, ansporede kun til at sætte dobbel Kraft ind for at overvinde dem. Arbejdet har altid været *sagligt*, aldrig for egen Ære eller Fordels Skyld.

Naar Fru Tscherning paa Foreningsmøder uddeler Emblemer til de unge Sygeplejersker som Bevis paa, at de har gennemgaaet deres treaarsige alsidige Uddannelse og er optagne i „Dansk Sygeplejeraad“, slutter hun altid sine manende Ord til de unge med den Sætning: „Husk nu paa, at Emblemet forpligter.“

Disse Ord er karakteristiske for Fru Tscherning. Ved alt hvad hun gør for at gavne Standen, har hun de Syges Vel for Øje. Ved at højne Standen og holde den Idealerne for Øje,